

Olot 28 de Setembre de 1899.

Núm. 22.

L'OTOLÍ

(SEGONA ÈPOCA)

SURTIRÀ CADA DIJOURS.

PERA SUSCRIPCIONS Y ANUNCIS

dirigirse à la

Imp. de Narcís Planadevall, Sant Esteve, 29.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

Un any... .. 5'00 pessetas.
 Un trimestre 1'50 «
 Pago adelantat.

NOSTRE PROGRAMA.

May lo catalanisme ha treballat à l'ombra pera arribar a la realització dels seus ideals. Defensor dels principis honrats que sustenta, ben clars y à la llum del sol los va exposar à la Reyna Regent d'Espanya en sa vinguda à Barcelona y ben clars y concretament los va donar al país en la Assamblea de Manresa de 1892.

Com allavors diguerem, entenem avuy que han de quedar à càrrech del poder central del Estat Espanyol las relacions internacionals, l'exèrcit de mar y terra, las relacions econòmiques d'Espanya ab los demés països, la construcció d'obras públiques de caràcter general, la resolució de totes las cuestiones y conflictes inter-regionals y la formació del presupost anual de gastos, al que deurán contribuir las regions à proporció de sa riquesa; tot ab la organització corresponent y adequada.

Peró entenem que correspón al Poder regional lo règimen intern de Catalunya, y que ha de constituirse aquesta mantenint lo temperament expansiu de sa legislació y segons sas necessitats y son modo d'esser.

En consecuencia, volém la llengua catalana ab caràcter oficial y que sian catalans tots los que à Catalunya desempenyin càrrechs públics: volém Corts catalanes, no sols per estatuir nostre dret y lleys civils, sinó per quant se refereixi à la organització interior de nostra terra: volém que catalans sian los jutges y magistrats y que dintre de Catalunya 's fallin en última instancia 'ls plets y causas: volém esser àrbitres de nostra administració, fessant ab entera llibertat las contribucions é impostos, y volém, en fi, la facultat de poder contribuir à la formació del exèrcit espanyol per medi de voluntaris y diners, suprimint en absolut quintas y llevas en massa y establint que la reserva regional forosa presti servey tan sols dintre de Catalunya.

Aquest es nostre catalanisme dintre d'Espanya: aquest es lo nostre regionalisme dins de Catalunya. Aixó es lo que volém; per aixó aném; à n'aixó arribarém à no trigar gayre.

(Del Manifest de la «Unió Catalanista» del dia 16 de Mars de 1897.)

DISCURS

pronunciat en la festa de la repartició de premis del Certàmen d'enguany, per son president don Martí Genís y Aguilar.

Quant desde un turonet qualsevol de la nostre vigatana terra ensenyém à un foraster el rem de serralades qu'enclouhen la magestuosa plana, signant les crestes punxagudes de Vidrà y la Bola, y les superbes balcones d'Ayats y de Puigsacalm, solém dir qu'à l'altre banda hi cau Olot. També solém indicar qu'aném ó venim d'aquestes vostres encontrades, dihent tant sols que aném ó venim de passà 'l Grau. Y es que aquestes valls y aquella plana les separa y descomparteix no mes un ayrós tempanill de serres, que no afoguen la vista, que 'l camí ral les acursa, que les vesteixen de vert

els boscos, y 'ls ayres rabejantse de l'una banda à l'altre les refrescan per un igual. Part ensà de ponent, y part enllà de llevant som una gent mateixa; som part d'un mateix poble.

La nevolosa Basi ó la Olot antiga, quant veyà als alterosos cims de san Miquel y de santa Magdalena enmirallar ses cabelleres de fants y alsines en los llachs encantats, anava de companya ab la valerosa reyna de l'Ausetania; sots la mateixa unitat ètnica y política qu'agafant al pla de Bages y les montanyes bergistanes, seguint l'ombra protectora del Pirineus, passant per Girona, y prenent al Montseny ab sos pobles y selves, no abaixava ses banderes fins à les envistas del mar. Ventades de temporals han cusit y descusit à centes voltes, els llasos de la nostre germanor. Avuy la geogra-

fia oficial nos marca ab lo sagell distint de dues provincias. Ell s' ho sab la lley quines diferencies nos tróba: mes jo sé que 'ls olotins per un vigatá son de la sanch: que 'ls uns dels altres som ben prop parents.

Per có senyors, aixecantme en aqueix lloch que no me l' han pas conquerit els mérits, sino la bona voluntat vostre, jo no m' hi sento estrany: no 'm sembla que sigui foraster: no mes me sembla qu' assistesch á una festa de familia.

Y es per có la franca acullida qu' aquí trobo, ab la agradable llibertat d' un fill extern de la casa, que jo hi sento. Me sembla, que arriuant allá hont lo tamborí y les gralles teixeixen y desteixeixen els anells de les sardanes, prenent les mans de dos ballayres, y ficantme á la rodona, me bat lo cor ab lo ritme mateix dels punts que fan saltar tota la plassa.

He vingut convidat per vosaltres, per ajudarvos á guarnir una corona de flors y rimmes á la Verge Santissima del Tura, pels dies que recordém mes la seva gloria. Jo no hi he posat cap fulla ni cap corrandá; tant sols he tingut lo ram á les mans, mentres que escriptors y artistas llansavan clavelets y roses cullits pels horts de la poesia, y no mes vinch á acompanyarvos al Santuari, fent cor ab la vostre oració á Maria, á la Verge del Tura, hermosa invocació olotina, á Maria de tota la terra, l' Estrella de tots els mars, consol de tots los homes que estiman y sofreixen.

Ja l' han termenada 'ls fills devots de l' art aqueixa corona de flors dels Jochs Florals d' enguany. Aviat quiscun vos ne dará una mostra del color y la flayre de l' herveta qu' ell hi ha duyta. Ab escayentes posades faran baixar els ensomnis de la poesia als nostres cors. Passarán per l' ayre com un vol d' orenetes, ratjas de llum, amors angelicals, fervents pregueres, anyoraments de gloria sospirs de Catalunya..... Perdoneume si aquest mot de pena m' ha escapat del cor! Pot ser no escau que en una festa aixís, consagrada á la inspiració, á la literatura, hi bestreguin amarchs dolors que tota neguitejan á la nostre mare patria. No ho sé: mes si de cas, m' escusa 'l pensar que en la mateixa taula dels convidats á n' aquestas festas, sense mancar á la cortesia, honrantse mutuament els forasters y la familia, se retrau devegades la pedra que se n' ha duyt una cullita ó 'l plet qu' ha endernegat un patrimoni. Es qu' un hom sempre se 'n va á parlar d' alló que 'n te 'l cor plé.

Pot ser no es tant desavinent com sembla, tocarne un punt aquí, de la aubehina que te glassada la sanch de Catalunya. ¿Que son y que signifiquen els nostres Jochs Florals? ¿Que son, y que signifiquen aqueixos aplechs literaris en que 's festeja á las arts y á la poesia per casi tota la nostre terra, de desde las populosas ciutats y vilas fins als petits pobles que somriuhen melancolichs al peu d' una roureda ó al peu de una movedissa platja?

No s' ha de saber gayre d' historia per entendre que fa molt temps, que fa cents anys, que 'ls pobles de las terras espanyolas orfes d' una administració sabia y cuydada han anat á mal borrás, llensats de sas lleys payrals, que en altre temps los feren creixer y prosperar entre las nacións. De llavors ensá la riquesa del terror no ha set aprofitada; l' energia intelectual ni dirigida ni estimulada; los sentiments y passións s' han deixat creixer com los arsos pels erms, en comptes de durlos á bon solch y corretgirlos y cultivarlos com rica llevor de forsas y d' abundancias. Y en comptes d' un mosaich hermós d' agermanadas terras, com taulas d' una horta amorosament regada, quiscuna floreixent á dintre de llurs necessitats y de llurs códichs, ha esdevingut á quiscuna d' ellas qu' ha hagut de viurer sempre bregant per sa defensa, fita la espantada vista als mermessors de son poder sempre amatents á pidolarli per rahons qu' al cor no li entran, las sevas consuetuts, la seva vianda. y los seus fills. Y de mica en mica la miseria y la ignorancia arreu cresquéren; la corrupció pública ha donat son mal exemple á la vida privada; y ja las virtuts cívicas temps ha que no son cap muralla de resistencia als barbres que venen cap á Roma.....

Com en la Roma decadenta, els nostres exercits ja no poden aturar ni una estona la ventada invasora d' enemichs forts y intelligents, ambiciosos y decidits. Deu meu! Com s' han girat los ayres d' aqueixa mar llatina, que tiravan d' avans no mes d' allá hon volian el clar seny y l' enginy sabi dels nostres comptes reys: ¡Oh, com s' es post lo sol de Grecia y de Panissars!

Catalunya qu' ab un sentir recte sols desitja una creixensa progresiva fonamentada en la pau y en la lluyta dels estudis y de las industrias, fou menada per la forsa al deliri de llargas y tristas aventuras; endevinant sense poder equivocarse tot lo que l' Estat anava á perdre, per torñas d' un nombre

indefinit de vidas, y un nombre indefinit de llars esborrades dels pobles per la desesperació y la ruïna.

Obrant ab sa judici y ab intenció honrada, ella ha protestat á la mesura de sas forsas. Ha dat als governants sempre qu' es estat hora, son lleial consell y son crit d' alerta. Mes quant el carro desbocat se n' ha anat pel pedregal, ella, com totas sas germanas ha rodat de single en single; deixant ensá y enllá esqueixos de sas vestiduras, resquicias de sa fortuna, memorias de sas antigas virtuts.

Mes, senyors, per un voler de Deu qu' ha fet als fills de Catalunya tal volta 'l poble mes suferit y entenimentat de la terra, ella no ha pas relliscat encara al bell fons del barranch. Si bé que ab l' esglay al cor, y esgalavrada ab los trontolls de la cayguda, no ha perdut pas l' esma; y apuntada als cayres d' una roca sab treurer de son cor una oració á Deu perque la salvi, y de son pit valerós un esforç ardent per tornar á n' amunt á cercar la dressera perduda, tot estrochant la sanch de sas feridas, atenent als perills que arreu la voltan; y sentint la esperansa de reviurer, com el cordial mes viu per la seva debilesa.

Avants, molt avants d' are, patricis amants de totas las cosas bonas, que veyan com ellas se n' anavan de la terra de Catalunya, cridavan á consell als homens que tenian cor y enteniment: y 's comanavan los uns als altres la tristas recansas que sentian de veurer marfondrer's en las corrents descregudas, indiferents y cosmopolitas de las generacions que pujavan, lo brill y la forsa que tenian en altre temps lo nostre genit, la nostra serietat, la nostra fé, y la nostra llenga. La personalitat de Catalunya se esborraria ab ellas en la forma desdibuixada dels pobles nous, que no tenen tradicions ni historia, creyensas ni ideals!

La primera queixa que s' escapá d' aquells cors anyoradissos, va ser la primera festa dels Jochs Florals.

Brollava de sos cantichs lo geni immortal de Catalunya. L' encís de sas complantas no era sino l' olor divinal que ubriacava sos sentits y encantaba sos somnis, d' aqueixa essencia que 's desvapóra constantment de la *substancia de la patria*, segons expressió gráfica d' un flosop ilustre. (1) Diu,—«¡Ay

»del poble que no te poesia! Donaulo per »mort. L' olor d' una substancia es senyal »de sa pureza y vida: mes lo corrupte y mort, »si ho remenan empesta..... Així la poesia, »així l' art, son un esperit que significa vi- »da; son la olor de vida del poble de que »emanan.»

Los qui llensaren al vent el primer crit d' anyoransa sentian á dins sa ánima que la seva estimada patria no era corrupta, no era morta. Ab la clarividencia del amor la veyan pel día de demá desperta de sa fatigosa dormida, dignificada del rebaixament ahont jeya, y novament andar per sos antics camins de gloria. Y vejeren la imatge de la poesia de Catalunya, com un ser real qu' era, y que es encara, y que si á Deu plau será sempre. La joventut artista y la joventut estudiosa la somnia vaporosa, espiritual, enamorada y la segui ab lo cor; y escoltá ab devoció la seva veu qu' era un consolador despertar dels sigles, y s' encantava ab la seva hermosura qu' era una confirmació de sos somnis. Y ella, la poesia, la filla de las nostras montanyas, ab vestit d' estamena, lligades sas trenes ab enflays de margaridetas, portant per arrecadas penjoys de cireras, y enfeynats sos dits ab la lleugera filosa, purificá els seus cors, enlayrá los sentiments, els ensenyá las vellas costums y las vellas y sabias lleys de la terra, y posá en sas mans la beneyta bandera del trevall y del amor, de la honradesa y de la pau; la que du per llegenda, ab lletres d' or escrita, els mots sagrats de *patria. fe y amor*.

Y la nova veritat s' es escampada. Los fills dels Jochs Florals com seguint lo manament del Evangeli *¡Aneu y ensenyeu á tots los pobles!* han deixonat á la Catalunya endormiscada. Y Catalunya redressant-se, com prenent possessió de si mateixa se afanyá á posarse en primer terme entre 'ls pobles reflexius, trevalladors y lliures; y aixó es igual á dirvos, quin gran tros de camí ja te guanyat en la evolució que tant espanta á altres regions menys previngudas, y seus dupte mes necessitadas, de la tant predicada y necessaria regeneració.

¿Qui sab si á n' ella tant bescantada, tant mal compresa, com injuriada, li guarda Deu la gloria d' obrir á las nacionalitats ibéricas nous camins de vida y de prosperitat? ¡Qué sab un hom! Caminém, caminém!

(1) Dr. Torres y Bagés: Discurs dels Jochs Florals de enguany.

(Se concluirá.)

Lo Christ del Consistori ⁽¹⁾

Al Municipi d' Olot

LEMA:
IN HOC SIGNO VINCES.

I.

Des que à ponent se nombran arcaldes de real ordre,
en va lo poble busca les cases comunals
y regna à Catalunya la confusió, 'l desordre....
La patria va sens esma quan pert los llochs payrals.

¡D' esclaus fa temps que ho eram! Lo centralisme impera,
y nous butxins envian los nostres enemichs;
los municipis moren, lo poble 's desespera,
les sales del capitol les omplen los cacichs.

¡De furs ja no 'n teniam! Perque la patria 'ls plora
y en catalá demana, que tornen, á son Deu,
los qui ni en Deu ja creuen fan arrencar á l' hora,
de tots los municipis, lo símbol de la creu.

—Mentres hi ha fé, hi ha patria, 's' han dit. donchs arranquemlo
que mentres hi haja patries perilla l' opresor;
á aqueixa Catalunya que creu, tots aplastemla,
que mentres ab Deu crega, creurá ab un Redemptor.

Y etern es lo Calvari de Catalunya opresa.
Lligada á la columna ¡d' açots si n' ha rebut!
¡Cóm t' has tornat d' espines corona de comtesa!
¡Cóm s' ha tornat de canya lo ceptre més temut!

T' han pres la creu y sempre romans en la montanya,
t' han pres la creu y sempre te reblan més los claus;
sols per clavarte l' *Inri* sosté Pilats Espanya,
tapet fan de ta porpra los jugadors de daus.

Voltada de mals lladres, eterna es ta agonía,
tens set y per tos llabis han feta l' amargor;
d' entre 'ls sayons que 't vetllan Longinos vil exia
tot empunyant la llança per traspassarte 'l cor.

Restares mal ferida quant tots te creyan morta
y vols de corbs oviras que venen de ponent.
Los nets d' aquells besavis que 't feren gran y forta,
¿per qué no te 'ls esquivan tocant á sometent?

II.

¿De nostres municipis Madrit la creu allunya?
Vol esborrar les fites que un jorn nos doná Deu.
¡Perduda si t' oblidas, novella Catalunya,
de que ton breç gronxava lo símbol de la creu!

Si oblidas que 't temeren los regnes de la terra,

(1) Premi de *El Arte Cristiano*.

si oblidas que tu fores regina de la mar,
que ets de capdills nissaga, pubilla de la guerra,
llevor d' independència que 'l jou ha de trencar.

Toreros y flamenques fan perdre la memoria,
cacichs, clomws y politichs... la dignitat, lo fré;
lo corch del centralisme trossejará ta historia,
y está en perill la patria quan no hi ha amor ni fé.

Rosegadors famélichs d' estranyes clavegueres
farán niu en tes arque buydantles de cabals,
del llot del Manzanares vindrán les sangoneres
que fins han de uclarte la sanch dels quatre pals.

Te semblarán meloses les veus de les sirenes
del centre de la farsa, de l' opresió y del crim;
mes ellas aparellan y forjan les cadenes
per quan, ja seduhida, rodolis al abim.

Podent viure de renda, no truques á cap porta,
podent ser capitana, no 't dexes remolcar,
tenint encara vida, no vullas semblar morta;
refés los municipis, encara 't pots salvar.

Refés la paheria, l' antich casal del poble,
al Consistori d' ara no hi vullas estrangers,
surgeix be les gramalles per un estol més noble
y tornarán gloriosos los temps dels Fivallers.

Redréssat, creu y espera. Quan en concell s' apleguen
tos fills honrats que un dia la patria han d' enlayrar,
la sala del capitol sia lo temple hon preguen,
la creu, l' únich emblema que 'ls fassa agenollar.

III.

¡La creu! De Catalunya ella es la sola fita,
ab ella ja empenyíam de casa 'ls sarrahins;
la patria que l' aguanta, si es morta ressucita,
no hi ha opresor que puga burlar decrets divins.

Als vils Neróns de Roma los estimbá del soli,
los idols, fets á troços, caygueren á son peu,
sobre del món pesava l' orgull del Capitoli
y sobre d' ell un dia regná triomfant la creu.

Neróns té Catalunya, té Capitoli Espanya.
Mes com aquí té apóstols, la creu, y forts heralts,
lo Montserrat li donan per temple y per peanya
sens por de ponentada que puga enderrocal.

L' esperit de nostres avis, ja lliure, deix les tombes,
lo cor de Catalunya batega ab frenesi;
que si ha tingut la patria les seves catacombes,
la fé, ¡be podrá darli un altre Constantí!

Del cult á la creu santa lo món n' ha dit follia,
á quants aymem la patria també nos han dit folls;
¡que digan! Catalunya será una bogeria
que sols á Deu doblega la testa y los genolls.

Refém la creu del terme, pengém-la del rosari,

nostres casals defense, corone 'l monestir,
del breç sia l' entena, la sombra del ossari
donchs ella lo Christ porta qui 'ns ha de redimir.

Enfront, la creu divina, del cementir d' Espanya,
nos cuida com á Llátzer y á fora nos empeny;
y—álçat y camina, nos diu, fés ta campanya,
que jo, per benehirla, romanch sobre 'l Montseny.—

Cristians al lleó cridaren á Roma ab mala estrella,
y los butxins caygueren y alcárense 'ls cristians;
si als catalans no tiran al lleó que té Castella,
¿qui guanyará en la lluyta, butxins ó catalans?

IV.

¡Redrésat, patria mia! Ja lo nou jorn apunta;
la veu de Catalunya retruny per tot arreu;
lo Christ del Consistori ja presideix la junta
dels concellers del poble que torna á alçar la creu.

Ja s' ouen municipis donant lo crit d' alerta!
tot senyalant los llaços de nostres enemichs,
y de cent punts responen:—la patria está desperta—
y escala avall rodolan polítichs y cacichs.

Hem de guanyar nosaltres. Ja minva lo desordre,
farém de planta nova les cases comunals;
quan la llevó s' acabe d' arcaldes de real ordre,
conquerirá la patria, de nou sos llochs payrals.

Y ab élls, los furs que 'ns lliuren d' argolles d' esclavatge,
y ab élls, les Corts que 'ns feren gegants per tot lo món;
de la més gaya historia que ha vist l' humá llinatge
començarà aquell dia lo gran volúm segón.

¡Avant, los Municipis! Lo Christ del Consistori
vos garde de les ires que surten de ponent;
quan Ell aquí us aplegue, que sia á tots notori
qu' un jorn va ser la patria vensuda en Parlament.

¡Avant, avant nissaga fidel de Catalunya!
Mentres hi ha fé hi ha patria, axampla donchs lo cor.
Junt ab la creu, les barres del gran Pelós empunya,
si esclaves un jorn foren, tindrán son Redemptor.

La creu té santa Eularia, la creu porta sant Jordi,
alçáu, fills de la terra, lo victoriós trofeu;
y als enemichs de casa, com les espigues d' ordi,
á colps de fals un dia á tots los segaréu.

Despléga, Catalunya, l' ensenya constantina
y donali per temples les cases comunals.
Pagesos de la patria, llevéus la barretina,
la Creu es la corona de nostres quatre pals.

Jaume Boloix.

19 d' Agost de 1899.

SECCIÓ DE NOTICIAS.

Sens dubte hi ha personas que crehuen que L' Olotí porta la intenció de molestar al ajuntament, en la qüestió del *aparato* de la font del Tura. Res menos cert: pero te 'l dret com te tothom, de censurar una cosa que creu perjudica á uns en benefici d' uns altres. Creu que 'ls que son malalts y mes aprop de la font ne surten perjudicats; que alguns d' altres que están bons també 'n sofreixen. Si 's molestava d' aquesta manera ó de qualsevol altra á un individu del ajuntament L' Olotí faria lo mateix á favor d' ell, y tant s' estima la pell de un regidor com la de cada un dels cinch malalts que per ara tenen de viurer al costat de la font. Lo que no vol per ells no vol pels altres. Si no hi ha caritat envers lo proxím ho lamenta; si las murmuracions prenen un color pujat encara ho sent mes. L' Olotí no s' burla del pobre ni del rich, se plany que no s' usin los medis que tothom sab, per deixar contents als uns y als altres. Ja sab que predica en desert, tants n' hi ha que fan com ell, y malgrat aixó hi tornan.

Hem rebut del Sr. Governador de Girona las instruccions sanitarias que lo Ministre de la Governació envia á provincias al objecte de evitar lo contagi de la peste. Totas ellas son encaminadas á evitar lo terrible mal que en altre temps ha omplert de desolació á Catalunya y tota Espanya. No poguent extractarlas totas anirém donant en cada número las mes importants; al obrir lo llibret al etzar hi hem trobat aquest párrafo.

«Ab tot y ser la pesta la mes crudel de totas las epidemias, siguent la mes testaruda y mortal, no ha d' inspirarnos l' espant y 'l terror qu' en altre temps. La peste 's pega en los paratjes en que la higiene brilla per sa ausencia; busca y en ells se multiplica maravillosament los llochs bruts y poch ventilats; l' ayre, la llum, lo sol y la netetat son sos majors enemichs; en poblacions hont s' observan las reglas de la higiene, ab autoritats intel·ligents y celosas y ab ciudadans

cumplidors de la lley, la peste bubónica serà serà sempre vensuda en son comensament.

»Mes important, si pot ser, que las midas especials contra aqueixa epidemia, es la observancia de las prescripcions y reglaments de policia sanitaria. La netetat y bona conservació de las clavegueras y xucladors es mida, qu' apart d' otras ventatjas, destruhiria molts ratas, animals que tenen tanta aptitud pera rebre la peste y á las qu' es precis perseguir per quants medis se puga.»

La *Veu del Montserrat*, en un sentit y admirable article, hont recorda lo que ha fet en la Diócessis de Vich en l' espay de disset anys l' ilustrissim Morgades, s' ha despedit d' aquest Prelat restaurador de la fe y de la patria catalana, qu' ha presidit no sols las espléndidas manifestacions del culto, las innumbrables funcions religioses qu' ab sa presencia cobravan major esplendor, sino també las simpáticas manifestacions de la inteligencia y totas aquellas ceremonias hont regnava la noblesa del esperit.

Lo dimars á las dotse del matí fou viaticada la filla del conegut fabricant amich nostre D. Joseph Sacrest.

Li desitjém un prompte alivi.

Lo regidor D. Francisco Daudí está fent esforços pera reduhir ó aplacar la fressa produhida per l' *aparato* de la font del Tura. Molt li agraeixen los perjudicats y tan de bo pogués lograrho.

La persistencia de la bromada al Coll de Canás, qu' ha eixit alguna volta durant aquets dias, cap al vespre, l' aygua del Fluviá mantinguent-se térbola, indican algún cambi en senyal de pluja á no tardar gayre. Si passa la diada de Sant Miquel sense ploure, molt serà que 'l dia de Sant Geroni no tinguém aygua en abundancia.

SECCIÓ RELIGIOSA.

Avuy 28.—S. Wenceslau rey y mr., y el beato Simó de Rojas, cf.
 Div. 29.—*Avans* †.—La Dedicació de S. Miquel arcangel.
 Dis. 30.—S. Geroni dr. y fundador y Sta. Sofia viuda.
 Dium. 1 Octubre.—Ntra. Sra. del Rosari. El S. Angel Custodi del regne d' Espanya y S. Remigi b.—*Jubileu del St. Rosari*.
 Dill. 2.—Los Sts. Angels de la guarda y sant Leodegardí bisbe y mr.
 Dim. 3.—Sts. Cándido mr. y Grau abat y el bto. Joan Macías.
 Dimc. 4.—S. Francesch de Assis fr.

QUARANTA HORAS.—Continúan en la iglesia de Ntra. Sra. dels Dolors.—L' exposició de S. D. M. comensa á las cinch y mitja.

MERCAT DE OLOT.

Preus en la Plassa del dilluns últim.

MIDA DE 80 LITROS.

Blat.	17'00	Ptas.
Mastay.	15'50	«
Blat de moro	13'00	«
Fajol.	16'00	«
Mill.	15'00	«
Panis.	15'00	«
Monjetas.	22'00	«
Fabas.	14'00	«
Bessas.	14'00	«
Llubins.	09'50	«
Patatas (carga).	09'00	«
Ous (dotzena).	01'20	«

Olot.—Imp. de N. Planadevall.—1899.

A N U N C I S .**LO POSITIU.**

S' avisa al públich en general y en particular á la nombrosa clientela del acreditat establiment-sastrería de

JOAN BELLAPART,

situat en los carrers de Sant Esteve, núm. 9, y Sant Tomás, 5, de aquesta vila, que en lo mateix establiment s' ha rebut un complet variat assortit de géneros última novetat pera la estació d' estiu, y que 's confeccionan trajes á mida desde 'l módich preu de 20 ptas. en avant, competint, d' aquesta manera, en baratura, gust y elegancia, ab las sastrerías y basars de robes més económichs de Barcelona y calaras pitals.

La medicació sulfurosa á domicili

AB LAS

GOTAS-MARES SULFUROSAS DE BAR,

ab las quals se preparan inmejorables ayguas sulfurosas pera beguda gargarisme, pulverisació, banys, etc.

Curan: herpes (brians), escrófulas (humors frets), malalties de la pell, bronquitis y catarros, anginas, asma, anemia, etc.

FRASQUET 3 PESSETAS.

Depósit en Olot: Farmacia del Sr. Cardelús.

PERE DOMEQ. JERÉZ DE LA FRONTERA.

AVÍS IMPORTANT.

Los nombrosos clients d' aquesta casa que no volen esser sorpresos ab imitacions de sos famosos **COGNACS**, deuen fer sas demandas directament á la casa de Jeréz, ó per conducte de sos encarregats en provincias, deguent **REBUTJAR** tot **COGNAC** quals etiquetas no digan clarament

PEDRO DOMEQ

acompanyat de las marcas

un, dos, tres ceps, Extra y Fundador, ab l' escut d' armas del apellido Domecq.

REPRESENTANT EN OLOT:

D. JOSEPH XAUDIERA.—Sant Rafel, 2.

1000 PESSETAS

al que presenti un dentifrich igual y de mellors condicions al

ELIXIR DENTICINA GRIVÉ

poderós conservador de la dentadura. Calma al instant lo més fort dolor de caixals.

Fentne ús diariament se conservarán las dents blancas, hermosas y fortas. Trau lo fator del alé.

5 rals en totas parts.

De venda en Olot: en la farmacia de D. Ramón Bolós.